

Abkader Chrifi presenteert boek op plek waar nieuw leven begon: Hamingen

Ex-junk geeft lessen in levenskunst

DOOR EELCO KUIKEN

HAMINGEN - Hij was een junk, een crimineel en als Marokkaan verdwaald tussen culturen, een vreemde voor anderen, maar vooral ook voor zichzelf. Na zichzelf te hebben herontdekt en te zijn afgekickt herrees de nu 49-jarige Abkader Chrifi uit de as. Directeur Chrifi van empowerment bureau Le Succes BV presenteerde maandagochtend zijn tweede boek, 'Strijd van een vreemde', in het Introductiecentrum van Arta Verslavingszorg in Hamingen. Daar begon namelijk zijn nieuwe leven.

Het waren de vijf belangrijkste seconden van zijn leven. De tellen tikten langzaam weg toen de jonge Marokkaan Abkader Chrifi in het voorjaar van 1985 op het station van Zwolle moest besluiten of hij in de trein naar Meppel stapte of niet. Twijfel raasde door zijn hoofd. Afkicken of als junk en crimineel verder leven, dat waren de keuzes. Terwijl de conducteur floot, rende Abkader toch naar de trein. Het beste besluit van zijn leven. Hij startte zijn afkickprogramma in het Introductiecentrum van Arta Verslavingszorg in Hamingen. In de buurtschap bij Staphorst werd de basis gelegd voor zijn nieuwe leven. Van junk tot directeur van empowerment bureau Le Succes BV. Een verhaal over het ontdekken van jezelf.

Abkader Chrifi ziet er piekfijn uit. Mooi pak en bruine sprankelende ogen. Niet zo gek. De Nederlander van Marokkaanse afkomst is directeur van empowerment-bureau Le Succes en de man achter de campagne Trendy Maroc Star, waarbij

op allerlei manieren gewerkt wordt aan een positiever zelfbeeld van Marokkanen in Nederland. Chrifi adviseert de overheid, de politie en tal van andere organisaties.

Hij is nu een succesvol zakenman die overal in den lande lezingen geeft, maar dat was niet altijd zo. Abkader heeft dieper in het moeras gezeten dan wie dan ook. Geen baan, geen opleiding, junk en crimineel. Geen lijstje, waarmee een glansrijke carrière in het verschiep lag. En toch gebeurde het. Een prachtig verhaal met een simpele clou: wees jezelf en vooral ook: wees trots op wie je bent. Ga niet totaal integreren en word daardoor opeens een ander persoon, want dat werkt niet. 'Basis is dat Marokkanen zichzelf moeten blijven en elementen uit de Nederlandse maatschappij over kunnen nemen, in plaats van Nederlander worden en een klein fragmentje van hun eigen identiteit behouden. Marokkanen zijn geen slachtoffer van de maatschappij, maar ze zijn slachtoffer van zichzelf. Niet anderen wijzen hen af, ze wijzen zichzelf af. Niet altijd naar anderen wijzen als bron van ellende, maar je moet naar jezelf kijken.'

De sleutel tot de oplossing - vindt Abkader - is dat allochtonen en Marokkanen in het bijzonder hun gevoelens, hun emotie moeten leren uiten. Niet direct schreeuwen als ze onheus worden bejegend. Dat is het bovenliggende gevoel van onvrede, maar de onderliggende emotie is dat ze zich gekwetst voelen, beledigd dat ze als mens in deze maatschappij blijkbaar niet voor vol aan worden gezien. Over dit onderliggende gevoel, waar alles om draait, wordt nooit gesproken. 'In onze cultuur praat je niet over gevoelens. Als je je ware 'ik' nooit laat zien, kun je daar ook niet op beoordeeld worden. Je liegt dan tegen jezelf en tegen anderen. Als je een masker draagt,

kun je niet functioneren. Het praten over je diepe gevoelens en dus laten zien dat je een eigen persoonlijkheid hebt met een eigen wil en eigen gevoelens, is het begin van de oplossing van veel problemen.'

Het wonderbaarlijke verhaal van Abkader begint in 1970 als hij als zoon van een gastarbeider vanuit Marokko plompverloren in een Utrechtse schoolklas wordt gezet. 'Dat was het begin van mijn mislukking.' Hoewel hij twee linkerhanden had, werd de jonge knul naar de LTS gestuurd. Hij voelde zich onbegrepen en meer en meer belandde hij op straat. Om weg te komen besloot hij door Europa te trekken. Hier en daar werkend zwierf hij maanden rond. Blijkbaar op zoek, maar naar wat? Zijn familie vond het niks. Het is ongebruikelijk om als Marokkaanse jongen niet te trouwen, geen gezin te stichten. Abkader zweefde tussen zijn islamitische thuiscultuur, de gewone samenleving en het straatleven. Hij moest zich aanpassen, maar verloor door al die invloeden zijn eigen ik, wist niet meer wie hij zelf was. Verdwaald tussen culturen raakte Abkader de draad kwijt. De enige remedie om de zoektocht tijdelijk op te schorten? Drugs. Eerst hasj, later heroïne. 'Binnen drie maanden was ik totaal verslaafd.'

Uitzichtloosheid

De hel van uitzichtloosheid en verslaving duurde zes jaar. Een aanval van skinheads in Utrecht, die hem in elkaar wilden trappen, was de ommekeer. 's Nachts op een bankje hakte hij een knoop door: 'Ik besloot terug te vechten, af te gaan kicken. Via de methadonpost kwam hij bij

Arta terecht. Verslaafd, berooid en eenzaam stond hij op op die lentedag in 1985 op het station in Zwolle. 'Zal ik gaan of niet?' In de laatste seconden, die een eeuwigheid leken te duren, heb ik het besluit genomen om naar Meppel te gaan. Daar aangekomen belde ik met mijn laatste kwartje naar het Introductiecentrum in Hamingen. Een klinische opname binnen Arta begint bijna altijd bij het introductie- en motivatiecentrum Hamingen, dat op antroposofische leest geschoeid is. In deze landelijke leef- en werkgemeenschap kun je loskomen van je leven als verslaafde en werken aan je gezondheid. De vier weken in Hamingen werden een regelrechte hel. Afkicken en werken. 'Het voelde alsof mijn lichaam wegrotte, er wormen en maden door mijn lijf gingen.' Na vier maanden ging Abkader naar Witte Hull in Zeist en daar vond zijn 'wedergeboorte' plaats.

Doorbraak

Tijdens een groepsgesprek kwam de doorbraak toen hem gevraagd werd wat hij - met zijn grote bek - eigenlijk van zichzelf vond. Niet gewend over zijn gevoel te praten, kwamen de woorden er stotterend uit. 'Ik leef al jaren in de beleving dat ik een slachtoffer ben van de maatschappij en van de omstandigheden. Ik leef vanaf mijn elfde jaar tussen drie culturen. Ik probeer al jaren te vechten tegen de gedachte dat ik niet meer weet wie ik ben. Ik weet niet meer wie ik ben en daarom ben ik hier.' De woorden kwamen uit zijn mond, zonder dat hij er controle over scheen te hebben. 'Vanaf die dag begon ik mij voor het eerst sinds mijn jeugd weer gelukkig te voelen,' schrijft Abkader in zijn boek. 'De erkenning van het feit dat ik niet wist wie ik was en dat ik geen slachtoffer was van mijn omgeving, vergrootte mijn zelfbewustzijn. Ik voelde mij

bevrijd. Ik had mij losgemaakt van de gedachte dat de maatschappij de oorzaak was van mijn teleurstelling. Ik leerde accepteren dat ik de schepper was van mijn eigen werkelijkheid en ik leerde mijzelf te accepteren zoals ik was, zonder toeters of bellen. Mijn masker was af. Ik ging vechten voor mijn bestaan. Ik wilde dit gevoel uitdragen aan anderen en dat ben ik gaan doen.'

Na zichzelf te hebben herpakt volgde hij met geleend geld een HBO-studie. Het Arbeidsbureau wilde dit niet vergoeden. Hij werd paradoxaal genoeg arbeidsconsulent, gespecialiseerd in het aan een baan helpen van allochtonen. Ook hier probeert hij het lage zelfbeeld van allochtonen te veranderen. Drie jaar geleden schreef hij zijn eerste boek 'Het succes ligt op straat. Alles wat je nodig hebt voor een rijk en succesvol leven'. En nu dus 'Strijd van een vreemde', dat gaat over zijn

Abkader Chrifi haalt herinneringen op met Jenny Tiems, hoofd in Hamingen en behandelcoördinator Harold Dijkgraaf. Een bijzonder moment op een bijzondere plek. (Foto: Frens Jansen)

leegte, het niet meer weten wie hij was. Maar het gaat ook over het terugvinden van zichzelf, het afkicken van zijn masker om met zijn nieuwe 'ik' de wereld te veroveren. Een paar jaar geleden richtte hij zijn eigen bedrijf op, empowerment bureau Le Succes BV. 'Het zijn lessen in levenskunst. Zie het maar zo', zegt Abkader Chrifi in de woonkamer van het Introductiecentrum in Hamingen. Zoveel jaar later is het bijzonder om op de plek te zijn waar zijn nieuwe leven begon.

'Strijd van een Vreemde' is uitgegeven bij Kosmos uitgevers, 238 pagina's, ISBN 90 215 3376 6.

